

Живописецъ и козелъ.

Единъ живописецъ си ималъ козелъ. Той обичалъ често пѣти да фаща животното за брадата и да го потеглюва, до като му изврѣка. Това живописеца правилъ за смѣшка. Ала никакъ не било добрѣ на горкия козелъ.

Еднѣжъ живописеца забравилъ рисуванята си стая отворена. Козела влезълъ самъ и видѣлъ картината, на която били рисувани цвѣтя. —

Чакай, рекълъ, да му изгризѣ цвѣтията. Стѣпилъ въ талерката ѣа боитѣ и посегнѣлъ; но като видѣлъ че не може да се гризѣтъ, той наченѣлъ да ги ближе.

Ето и живописеца! Завикалъ закрѣщѣлъ на козела, а този избѣгалъ

и отдалечъ се обѣрнѣлъ и загледалъ като че се смѣе.

— Право имашъ! — казалъ живописеца.

Надчулъ. — Нѣкой си зарѣчалъ да му направѣтъ обуца за Св. Четиридесетъ мѣченици. Обущаря разбралъ, че му е порѣчалъ за четиредесетъ чифта. Когато ги кроилъ, съ грѣшка, той направилъ единъ чифтъ малко по-голѣми. Като ги свѣршилъ, занесълъ, та ги истѣрсилъ прѣдъ мющерията си и хванѣлъ да ги брои напрѣдъ му: единъ чифтъ, два, три . . . Мющерията смаянъ попиталъ го: За Бога, брате, що си направилъ? — Ето, отговорилъ обущаря, за бога пѣкъ по-голѣмичкитѣ.